

๑๕๗

รัตติกาล รัก ยอมนรัก

2

พนมเทียน

NUMSAENG13 รัก

กำพล พชรินทร์ก้าวผ่านประตูห้องนั่งเล่นตึกส่วนตัวคนไข้พิเศษของเขาเข้ามาเมื่อเวลาบ่ายโมงตรง เด็กสมพงษ์โผล่ออกมาต้อนรับ จัดหาเครื่องดื่มมาให้ พอจะเลี้ยงออกไป จิตแพทย์ก็กวักมือเรียกไว้

“มานี่แน่นะ พงษ์ ถามอะไรหน่อย”

“อะไรหรือครับ คุณหมอ?”

สมพงษ์เข้ามาทูลดตัวลงนั่งกับพื้นตรงหน้ากำพล เหลือบมองขึ้นไปทางบันไดชั้นบน แล้วเปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่เด็กรับใช้คนสนิทของคนไข้ หรืออีกนัยหนึ่งเพื่อนรักของเขา

“เมื่อคืนนี้ เจ้านายแกลกลับมาเวลาไหน”

สมพงษ์หัวเราะ

“จะเรียกว่ากลับเมื่อคืนนี้ไม่ได้หรอกครับ คุณหมอ
คุณกฤษณ์กลับมาถึงบ้านหกโมงเช้าพอดี สายกว่าวานขึ้นเสียอีก”

“เป็นยังไงบ้าง สังเกตหรือเปล่า ลักษณะอาการโดยทั่วๆ
ไปนะ”

“โอ้ย! ก็เห็นสบายดีนี่ครับ ทำทางสดชื่นแจ่มใส ผิวปาก
อัมเพลงลั่นตึกไปหมด อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็กระโดด
ขึ้นเตียงหลับปุ๋ยไปเลย”

จิตแพทย์พยักหน้าช้าๆ สีหน้าครุ่นคิด ยกนาฬิกาข้อมือ
ขึ้นดู แล้วหยิบแก้วเบียร์ที่สมพงษ์รินไว้ให้ขึ้นจิบ

“พอรู้แน่นอนไหม ว่าเขาตื่นตอนไหน?”

“ก็อยู่ในราวๆ บ่ายโมงนี่แหละครับ ไม่เกินบ่ายสองโมง
คุณหมอมีธุระร้อนอะไรหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก จะมาตรวจตามปกติหน่อยเท่านั้น
ว่าแต่เนิ่นๆ...”

เขาลดเสียงแผ่วลง ขยับตัวเข้าไปใกล้เตียงนุ่ม

“เรื่องจดหมาย ที่เขาฝากแกไปทิ้ง แล้วนายแม่ยึดเอาไป
ได้นะ เขารู้เรื่องแล้วยัง?”

สมพงษ์เหลียวซ้ายแลขวา แล้วกระซิบกระซาบ

“ยังครับ ยังไม่ทราบหรอก นายแม่สั่งไว้ไม่ให้บอก
ขึ้นคุณภรรยาไม่รู้เข้า คงเตะผมอานเขียว เอ—คุณหมอรู้อะไรเรื่อง
จดหมายอย่างว่านี้ด้วยหรือครับ”

กำพลยิ้มเล็กน้อย พยักหน้า

“ฮือ รู้...เมื่อเขายังไม่รู้ก็ดีแล้ว เจอๆ ไว้ก็แล้วกัน เขาถาม
แกอีกหรือเปล่า หลังจากที่ไซ้ให้ไปทิ้งตู้ไปรษณีย์แล้ว”

“ไม่ได้ถามครับ ไม่เห็นแกสนใจอะไรเลย ไซ้ให้ผมเอาไป
ทิ้งตู้แล้วก็ไม่เห็นถามถึงอีก”

แล้วสมพงษ์ก็ยิ้มแฉ่งๆ ถามอ่อยๆ ต่อมาว่า

“จดหมายอะไรคุณหมอบอกไหมครับ พอนำขึ้นเอาไป
ให้นายแม่ ท่านก็ยึดไว้เลย ผมเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงสารวัตรใหญ่
บางเขน”

“ไม่มีอะไรหรอก”

นายแพทย์กลับเคลื่อนตัวหนีในความทะลึ่งซอกแซกของเด็กไร้บ้าน

“เขาจำหน้าของถึงเพื่อนสาวตัวดำดำคนนั้นโดยปาก จดหมายไปถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เป็นคู่รักเก่าเขา เจ้านายของ แกมีคู่หมั้นแล้ว นายแม่ท่านไม่ยอมให้ติดต่อยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่น ก็เลยยึดไว้เท่านั้นเอง เรียกมาถามดูแค่นี้แหละ จะไปไหนก็ไป”

สมพงษ์ออกไปจากห้อง ปล่อยให้หมอกำพลนั่งอยู่คนเดียว ตามลำพัง จิตแพทย์สับสนหวั่นไหวเวลาพร้อมทั้งใช้ความคิด หนักหน่วงในเหตุการณ์ประหลาดอัศจรรย์ที่เขาพบเห็นมากับตา ตนเองเมื่อคืนวานขึ้นเกี่ยวกับคดีที่คนร้ายฆาตกรรมคนขับรถ แท็กซี่ ซึ่งบันทึกแบบบัตรสนเท่ห์ของจักรกฤษณ์อันมีไปถึง ตำรวจเจ้าของคดีปรากฏผลเป็นจริงหมดทุกอย่าง จนสามารถ ทำให้จับตัวคนร้ายได้ทั้งหมดในระยะเวลาอันรวดเร็ว กำพล ใคร่ครวญมาแล้วตลอดทั้งคืน แต่ก็ไม่สามารถบอกกับตนเองว่า ได้เกิดปรากฏการณ์พิสดารอะไรขึ้นมาอีกในคนใช้รายนี้ของเขา จึงทำให้ล่วงรู้เหตุการณ์ได้ถูกต้องเป็นจริงทุกอย่างราวกับ ตาเห็น ยิ่งคิด กำพลก็ยิ่งมืดแปดด้าน วินิจฉัยอะไรออกมาไม่ได้

เขาปล่อยให้ผ่านไปประมาณเกือบครึ่งชั่วโมงก็ลุกขึ้น
คว้ากระเป๋าที่ถือติดมือมาด้วยเดินขึ้นบันไดตึกไปยังห้องนอน
ของคนไข้ ประตูห้องปิด แต่ไม่ได้ล็อกข้างใน นายแพทย์จับลูกบิด
เปิดประตูอย่างแผ่วเบาก้าวเข้าไปเจียบ ๆ เจตนาจะเห็นลักษณะ
การนอนของคนไข้เขา

แทนที่จะเห็นเจ้าของห้องอยู่ในลักษณะหลับอย่างที่คุณคิดไว้
ปรากฏว่านอนหลับลึกตาใสดูเพดานอยู่บนเตียงเหมือนกำลังคิดอะไร
อยู่ ท่าทางตื่นนานแล้ว ทันทีที่หมอโผล่เข้ามา จักรกฤษณ์ก็หัน
มาพบพร้อมกับส่งเสียงทักปนหัวเราะออกมา

“บ๊ะ! หมอ...นี่เล่นจู้จี้จนถึงตัวเวลานอนที่เดียวรี?”

กำพลหัวเราะเบา ๆ วางกระเป๋าเครื่องมือลงบนโต๊ะชุด
ริมประตูห้องนอนอันกว้างใหญ่ แล้วรีอเครื่องวัดความดัน

“ขี้เกียจนั่งรอ ‘พระราชา’ ยังไม่ตื่นจากบรรทมอยู่ข้างล่าง
คนเดียว ก็เลยตะลุยกันถึงที่นอนเลยว่าจะมาปลุกด้วยถ้ายัง
นอนตะวันส่องกันอยู่ ไง? ตื่นเดี๋ยวนี้เองเหอ”

จักรกฤษณ์อ้าปากหา ผ่นลงจากเตียงตรงไปหิวผม
ส่องหน้าตนเองที่กระจกแล้วเดินเข้ามาหา

“ตื่นได้สักห้านาทีกี่มาแล้ว อ้อ! นี่แกมานั่งรอฉันอยู่ข้างล่าง
งั้นรี?”

ประโยคหลังเขาถาม พอเหลือบไปเห็นเครื่องมือของ
หมอบนโต๊ะเข้าก็ย่นจมูกทำหน้ามึน

“ฮือม มานั่งอยู่สักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ เห็นว่ามัน
เป็นเวลาตื่นของพ่อเจ้าประคุณแล้ว ก็เลยบุกขึ้นมานี้แหละ ไป!
ไปอาบน้ำอาบทำจัดการกับตัวเองเสียให้เรียบร้อยก่อน”

“นี่แกจะทำอะไรฉันอีกล่ะนี่ เมื่อไหร่จะปลดปล่อยฉัน
ออกจากบัญชีคนไข้แกเสียทีนะ เห็นหน้าแกยิ่งกว่าเห็นยาต้ม
หม้อใหญ่เสียอีก พับผ่า...”

“เห็นจะอีกนานกระมัง ไม่ต้องห่วงหรอก ไป! ไปอาบน้ำ
เสีย ไม่ต้องอุทธรณ์ฎีกาอะไรมาก ฉันปล่อยให้แกออกจาก
โรงพยาบาลมาอยู่บ้านได้นี้แหละ ดีเท่าไหนแล้ว และที่ฉันต้องตาม
แกมาจนถึงรังนอนนี้ ก็เพราะแกหลบหน้า ไม่ยอมไปหาฉันที่
โรงพยาบาลหรือคลินิกอย่างที่เคยตกลงกันไว้แต่แรก ร่วมสาม
อาทิตย์มาแล้ว ฉันยังไม่ได้เช็คแกสักหนเดียว”

กล่าวจบ นายแพทย์ก็ตบไหล่ปลุกให้เข้าห้องน้ำ
จักรกฤษณ์คว้าผ้าเช็ดตัวพาดไหล่บ่นพึม แต่ก็เข้าห้องน้ำไปโดย
ดี ไม่ได้ปิดประตูห้อง เพียงแต่รูดมาน้ำอย่างนั้นไว้ แล้วก็มีเสียง
น้ำฝักบัวสาดซู่ลงมา พร้อมกับเสียงฟอกตัวและเสียงฮัมเพลงลั่น
ห้องไปหมดแสดงถึงอารมณ์ที่ผ่อนคลาย กำพลยิ้มเล็กน้อย เขาไม่
เคยได้ยินคนใช้ทางจิตประสาทคนนี้สบายอารมณ์จนถึงกับ
แหกปากร้องเพลงชมถมเถมาก่อนเลยตลอดระยะเวลาแห่งการ
เจ็บป่วย เพิ่งจะมาวันนี้แหละที่ดูแปลกไป

“ดูท่าจะสบายใจจริงนะ”

หมอร้องทักเข้าไป ตัวเองนั่งสูบบุหรี่อยู่ที่เก้าอี้

“ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องไม่สบายใจนี้หว่า ชาวบ้านคิดเอาเอง
ว่าฉันไม่สบาย รวมทั้งแกด้วย พ่อหมอโรคจิต”

เสียงตะโกนตอบลอดออกมาจากห้องน้ำ

“ได้ยินข่าวว่า เมื่อคืนนี้ไปเที่ยวกับคู่มั้นไม่ใช่เหรอ?”

จักรกฤษณ์หัวเราะลั่นออกมา พร้อมกับเสียงเป่าฟองสบู่
แล้วถูตัวแรง

“เออ! แหม...นี่ไม่ว่าฉันจะกระดิกตัวไปทางไหน แกเป็น
จะต้องรู้เห็นอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะ”

“มันเป็นหน้าที่ของฉัน ทั้งๆ อันที่จริงฉันก็ไม่อยากจะไป
เสือกยุ่งอะไรกับแกหรอก ถ้าแกไม่ใช่คนไขพิสดารของฉัน...
ว่ายังไง ไปไหนกันมาบ้าง”

“มีความสุขดีหรือ?”

“ฮือม ก็สุขสนุกดี...สเตร์นเจอร์ อิน เซอะ ไนท์...ดาดา
ดาดา ดาดา...ดาดา...ดาดา ฯลฯ”

ประโยคหลังเป็นเสียงร้องเพลงอย่างสำราญบานใจ

กำพลเดินมาหยุดอยู่ริมปากประตูห้องน้ำ เขี่ยเก้าอี้หรือลง
กับที่รองรับที่วางอยู่ใกล้ๆ

“เมื่อคืนนี้แกไปทำงานที่วังสนธยาด้วยไม่ใช่หรือ เสียงว่า
กลับมาตั้งหกโมงเช้า”

“ใช่ ทำไม?”

“ไปดูหนัง กินอาหารกับคู่นั้น แล้วดอตไปทำงานตอนไหน?”

“ก็ไม่เห็นยากอะไรนี่หว่า ตอนหัวค่ำ ฉันก็ไปดูหนังกินอาหารกับเขา พอตอนดึก ไปส่งเขาที่บ้านแล้วฉันก็เลยไปทำงานของฉัน ขนเครื่องมือใส่รถไปพร้อมเสร็จไม่เสียเวลา”

จบประโยค จักรกฤษณ์ก็ก้าวออกมาจากห้องน้ำในเสื้อคลุมขนหนู ดูสดชื่นกระปรี้กระเปร่า เดินไปหัวผมลวกๆ ที่กระจกแล้วทรุดตัวลงบนเก้าอี้ กำพลเอาสายวัดความดันโลหิตพันแขนตรวจสอบ

“เป็นยังไง?”

“ลดลงนิดหน่อยเท่านั้น แต่ก็ยังเรียกว่าค่อนข้างสูงอยู่ดีนั้นแหละ ลดเครื่องดองของเมา หยุดใช้สมองหนักๆ เสียบ้างก็ดี”

“โธ่! ฉันก็ไม่ได้กินเหล้าหนักหนาอะไรเลยนี่นา ระหว่างนี้ อย่างมากแค่ค็อกเทลหรือปาร์ตี้แก้วสองแก้วเท่านั้น แล้วก็สำหรับวันนี้ ขอเสียทีนะ ให้อำนาจฉันแหกตาแล้วเอาไฟฉายส่องนะ เลิกได้แล้ว”

จักรกฤษณ์รีบบอกมาโดยเร็ว เมื่อเห็นหมอเอามือควานลงไปใ้ในกระเป๋า

กำพลหัวเราะ

“เออหน้า ไม่ແก่ตาแล้ว แต่ต้องจี้มยาหน่อยนะ”

“ฮึ! มันก็ไ้พอกันนั้นแหละว่า เวรเสียจริง ๆ เรา...”

คนไข้ทำหน้าที่หมื่นเปื้อเต็มประดา อิดเอื้อนอยู่ครู่ก็จำต้องถลกแขนให้หมออย่างจำใจ พอกำพลดึงเข็มฉีดยาออกถอนใจเอื้ก จิตแพทย์สอบถามอะไรเขาก็ก่าสองคำแล้วก็เก็บเครื่องมือเข้ากระเป๋า ชวนคุยถึงเรื่องอื่น ๆ ตลอดจนเวลาพยายามจับสังเกตดูท่าที่อย่างระมัดระวัง แต่ก็ไม่เห็นคนไข้ของเขามีอาการผิดปกติอะไรไป สุขภาพโดยทั่วไปสมบูรณ์ อารมณ์ปลอดโปร่งแจ่มใสเป็นปกติ

จักรกฤษณ์กดกริ่งเรียกเด็กสมพงษ์เข้ามา ให้จัดกาแฟมาให้พร้อมทั้งให้ชนเครื่องดื่มของหมอกำพลที่ทิ้งไว้ในห้องนั่งเล่นข้างล่างขึ้นมกด้วย จิตแพทย์ร้อคอยจนกระทั่งคนไข้เสริ้จอาหารมือแรกของวัน จุกบุหรี้สูบ จี้งลุกขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ตรงหน้าชะโงกเข้าไปจ้องตา ถามขึ้นเครื่องขริมเป็นงานเป็นการ

“นี่ กฤษณ์ อยากจะถามอะไรจริงๆ สักอย่าง แกจะบอก
ฉันตรงๆ ได้ไหม?”

นัยน์ตาของคนไข้เป็นประกายสุขใส มองดูหมอยิ้มๆ
เล็กน้อย

“นอกจากที่บอกว่าไปเขียนตำรา หรือบันทึกอะไรของแก
นั้นแล้ว แกไปทำอะไรอยู่ในวังสนธยานั้นอีก”

ดร.หนุ่มขมวดคิ้ว

“อะ! ถ้าไม่ไปเขียนตำราแล้ว แกว่าฉันไปนั่งทำตะหวัก
ตะบวยอะไรอยู่ที่นั่นล่ะ เอ...ถามแปลก เจ้านี้”

“ฉันหมายถึงว่า ระยะระหว่างนี้ แกใช้ชีวิตเดิมของแกอยู่
หรือเปล่า พวกกสิณ หรือกรรมฐานอะไรนะ”

“โอ๊ย! ฉันเลิกเป็นฤๅษีซีไพรมานานแล้ว แกไม่ต้องกลัว
หรอก ทำไม สงสัยอะไรหรือ แปลกนี้ จิตแพทย์ดันมาพูดถึงเรื่อง
กสิณเรื่องกรรมฐาน แกเชื่อในเรื่องนี้เหมือนกันหรือ หรือว่าวิชา
ไสโคปาโทโลยีเขารับรองในทฤษฎีนี้ด้วย”

“เปล่า มันไม่เกี่ยวอะไรกับจิตเวชวิทยาหรอก จันถามเรื่องนี้แก ก็ถามอย่างคนธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ใช่เป็นคำถามของจิตแพทย์ จันเชื่อเหมือนกันว่า อำนาจจิตของมนุษย์นี่นะเต็มไปด้วยพลังฤทธิ์อย่างคาดคิดไปไม่ถึงทีเดียว ถ้าสามารถเรียกมันมาใช้ได้ แบบเดียวกับพวกโยคีทั้งหลาย และอำนาจจิตชนิดนี้แหละ ที่วิทยาศาสตร์ทางจิตสมัยใหม่ยังไม่สามารถจะเข้าได้ถึง จันก็อยากจะเชื่อๆ เอาเสียแล้ว ว่าคนอย่างแกจะไปถึงได้ เพราะแกมันคนสมณะอยู่ ถ้าลงจะใช้อำนาจจิตเข้าเพ่ง แกก็น่าจะทำได้ เท่าที่จันรู้มา เดิมทีก่อนที่แกจะล้มเจ็บล้ม แกก็เล่นทางนี้อยู่แล้ว”

“แต่เดี๋ยวนีจันไม่ได้ไปยุ่งกับมันอีกแล้วนี่ แกยังไม่ได้บอกจันเลยว่า แกสงสัย หรือนึกอะไรขึ้นมา ถึงได้มาถามแบบนี้”

กำพลจ้องหน้าจักรกฤษณ์ตาไม่กะพริบ พึมพำเบาๆ

“แกเป็นคนประเภทที่ยังรู้ดินฟ้ามหาสมุทรอยู่ในบางเวลา”

“ฮ้า! ว่าเข้านั้นเชียวหรือ หมอ!”

คนไข้นุ่มร้องล้นออกมา ลืมตาโพล่ง แล้วหัวเราะก๊าก แต่สีหน้าของจิตแพทย์คงเคร่งอยู่เช่นเดิม

“ขอให้รู้ไว้ว่าฉันไม่เห็นเป็นเรื่องขำ หรือตลกอะไรกับแก ด้วยหรอก จักรกฤษณ์ มันเป็นเรื่องที่ทำให้จิตแพทย์อย่างฉัน ต้องนอนคิดมาแล้วทั้งคืน แต่ก็คิดไม่ตก วินิจฉัยแกไม่ถูก มันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่ฉันจะสรุปได้ นั่นก็คือ แกไปนั่งเข้าสมาธิ ฟังกสิณ หรือมายกัสมะมองเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ได้โดยทาง มโนทวารหรือทางดวงจิต โดยที่คนธรรมดาสามัญไม่อาจมองเห็น ได้ด้วยตาเปล่า”

“อืมม์...”

จักรกฤษณ์หัวเราะก๊ากๆ อยู่เช่นนั้น

“ไม่นึกเลยว่านักวิทยาศาสตร์อย่างแกจะมีความรู้ในเรื่องนี้ อยู่บ้างเหมือนกัน แล้วก็ทำท่าจะเชื่อๆ เอาเสียด้วย”

“ความจริงก็ไม่เคยเชื่อมาก่อนหรอก แต่มองไม่เห็น ทางออกในข้อสันนิษฐานอะไรให้มันดีไปกว่านี้”

“ทำไมแกไม่บอกฉันว่า มีเหตุบันดาลใจอะไรขึ้นมาทำให้
แกมาชักใช้ไล่เลี้ยงฉันเรื่องนี้”

คนไข้ก่ายยิ้มๆ หยิบบุหรี่ยีกตัวมาต่อกับกันของตัวเก่า
เอนกายพิงพนักเก้าอี้สบายอารมณ์ แวดตามีประกาย
ครั้นเครื่องสนุกสนานจับนั่งอยู่ที่อาคารมิ่งงของสหายชั้นๆ

“เรื่องนายสน แดงอ่อน คนขับแท็กซี่ที่ถูกฆ่าตาย...”

กำพลหลุดปากออกมาเหมือนกระซิบ จักรกฤษณ์บอก
ต่อมาด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ ว่า

“คุณแม่ยึดจดหมายของฉัน เรียกแกมาให้ดูจดหมายนั้น
แล้วแกเองก็เอาไปให้โปลิสเพื่อประโยชน์ในการทดสอบ ต่อมา
ไม่กี่ชั่วโมง โปลิสก็รวบคนร้ายได้หมด ทำให้แกงเป็นไก่ตาแตก
...งั้นใช้ไหม?”

หมอกำพลอ้าปากค้าง ตะลึงพริ้งเพริดไป

“จักรกฤษณ์!...นี่แกรู้เรื่องที่แกพูดมาได้ยังไงกันอีกละนี่”

จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ หัวเราะหึๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้
เดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งกายเอี่ยมอ่องลักษณะเหมือนจะ

ออกไปจากบ้าน ระหว่างที่หมออิงจ้องจับดูเขาอยู่นั้น ก็ตอบมาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นว่า

“ฉันไม่อยากจะทำให้จิตแพทย์อย่างแกต้องกลายเป็นโรคประสาทชั่วคราวเสียเองหรอคะ กำพล เอาละ จะบอกให้ หยกๆ นี่เอง ก่อนที่ฉันจะตื่นขึ้นมาและแกโผล่เข้ามานี่ ฉันฝัน คนที่ตายไปแล้วตื่นเข้ามาอยู่ในความฝันของฉัน บอกเรื่องราวต่างๆ ฉันเสียเป็นคั้งเป็นแคว ฉันถึงได้รู้ว่า น้ำปานชี่นียัดจดหมายของฉันที่ฝากให้เจ้าพงษ์ไปทิ้งไปให้คุณแม่ดู คุณแม่ก็เรียกแกให้ดูด้วยอีกคน ส่วนแกก็เอาจดหมายของฉันไปให้สารวัตรตำรวจ และจากหลักฐานอันนั้นทำให้สืบจับตัวเจ้าพวกผู้ร้ายได้ ก็มันเป็นความจริงหรือเปล่าละ ที่คนตายมาบอกฉันในฝันแบบนี้”

กำพลลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ จ้องตาเขาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น จักรกฤษณ์กำลังผูกเหน็บไท พอมองเห็นสีหน้าของจิตแพทย์ทางกระจกเงาก็แทบจะหัวเราะออกมา แต่สะกดไว้ วางหน้าตาเฉย

หมอนิ่งไปพักใหญ่

“นี่แปลว่า...”

ในที่สุดก็กล่าวตะกุกตะกัก คิ้วขมวดยุ่ง

“เรื่องราวต่างๆ ทั้งหลายแหล่ แก่ได้มาจากความฝัน
ทั้งนั้นหรือ?”

“ไอ้เรื่องที่ฉันรู้ว่าแกเอาจดหมายของฉันไปให้ตำรวจ
นั้นนะ ได้มาจากความฝัน แต่เรื่องละเอียดที่นายสนถูกฆ่า
ตายนะมันไม่ใช่อย่างนั้น”

“แล้วแกรู้มาได้ยังไง”

เขาหันมาดูเพื่อนนิคหนึ่ง แล้วผูกไทต่อ ปากก็บอกมา
เรียบๆ ว่า

“ก็เจ้าผีตายโหงที่น่าสงสารนั้น มาบอกความแก่ฉัน
เองนะซิ บอกในขณะที่ตาทั้งสองข้างฉันยังลืมอยู่นี้แหละ ไม่ได้
หลับไปหรอก”

จิตแพทย์แทบสลักไปอีกครั้ง ริมฝีปากขยับหุบหุบ
กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น สีหน้าบ่นยาก

“กฤษณ์...”

กำพลครางออกมาแหบๆ

“เชื้อเถอะ หูของแกไม่ผาดไปหรอก ที่ได้ยินฉันบอกอยู่
หยกๆ นี่ เท่าๆ กับที่ฉันก็ยังมีสติดีอยู่เหมือนเดิม ไม่ได้บ้าบอ
คอตกลงไปอย่างที่แกอยากจะทำ”

“นี่แปลว่า แกได้พบกับวิญญาณของคนตายเข้าอีก
แบบเดียวกับวิญญาณของคุณพนาทนต์นั้นสิ?”

อีกฝ่ายพูดอย่างผืดคอเต็มทน

“ใช่! พบในลักษณะเดียวกับพนาทนต์นั่นแหละ—”

เสียงของจักรกฤษณ์จริงจึงเป็นงานเป็นการขึ้น เอาแปรง
หวีผม

“—เป็นการพบเห็นด้วยจักขุภาพ คือตาทั้งสองของฉัน
ไม่ใช่ทางมโนทวารหรือทางผัสอย่างที่ได้แกเข้าใจ คนตายสำแดง
ตนขึ้นมาดักกรณฉันขณะที่ฉันขับออกมาจากวังสนธยาตอนใกล้รุ่ง
รทมันผ่านตรงบริเวณที่ศพของหมอนั้นถูกคนร่ายนำไปทิ้งพอดี
วิญญาณเลยป่วนเปื้อนอยู่แถวนั้น พุดไปแกก็คงหัวเราะ ถ้าฉัน
จะบอกว่า ฉันชวนวิญญาณของตานั่นนั่งมาในรถฉันด้วย ฟังหมอ

เล่าเหตุการณ์ต่างๆ จนจบ แล้วก็รับว่าจะช่วยติดต่อกับตำรวจให้
พอรับคำเจ้าผีตายโหงนั้นก็หายไป แล้วก็มาเข้าฝันฉันอีกครั้ง
บอกเรื่องราวต่างๆ ที่แกลเป็นคนเอาจดหมายไปให้ตำรวจ เมื่อ
ตอนที่ฉันหลับไปนี่เอง ตื่นขึ้นมากำลังทบทวนความฝันอยู่ แกลก็
โผล่เข้ามานี่แหละ...เป็นยังไง นี่มันเรื่องโกหกกันอย่างมหา
วายร้ายใช่ไหม ในความรู้สึกของแกล”

สหายของเขาพูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้าเดินไป
รินเบียร์ดื่มรวดเดียวหมดแก้ว สะบัดหน้าตนเองสองสามครั้ง
เสียงคนไขโรคจิตของเขากล่าวต่อมาว่า

“—เมื่อแกลสงสัย มาถามฉัน ฉันก็บอกให้อย่างนี้ แต่ไม่
ขอรับรองวอนให้แกลเชื่อเลย รับฟังไว้ก็แล้วกัน บันทึกลงไปใน
ประวัติของฉันด้วย ว่าคนไข ของแกลคนนี้มีการประหลาดๆ
เช่นนี้”

แล้วก็ผิวปากออกมาเป็นเพลงเบาๆ ไม่สนใจอะไรอีก
สาละวนอยู่กับการแต่งกายอย่างประณีตพิถีพิถันเป็นพิเศษ

“ถ้าทฤษฎีของวิญญูณศาสตร์มีอยู่จริง เจ้าสิ่งที่แกลเล่า
มาให้ฉันฟังนี้ก็ควรจะรับฟังได้เหมือนกัน—”

ในที่สุด หมอกำพลพูดออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“—แต่...เคยมีใครบ้างที่สามารถพิสูจน์ออกมาให้โลก
ได้เห็นว่า วิญญาณมีอยู่จริง”

จักรกฤษณ์หันมาเผชิญหน้าหมอ

“ก็ฉันนี่ยังไถ่ละ ที่กำลังจะหาทางพิสูจน์เรื่องนี้ออกมาให้
โลกเห็น ถึงได้คร่ำเคร่งค้นคว้าทดสอบอย่างที่ไม่เห็นอยู่นี่ ฉันรู้
เห็นเพียงคนเดียวมันไม่พอหรอก เพราะคนอื่นเขาต้องหาว่า
ฉันบ้า ฉันจึงจะต้องหาทางพิสูจน์ เมื่อยังพิสูจน์ไม่ได้ ก็ต้องยอม
ให้เขาเหมวว่าบ้าไปพลางๆ สาเหตุอันนี้แหละที่ทำให้ฉันต้อง
กลายเป็นคนไข้ของแก เรากำลังต่อสู้กันอยู่ในเรื่องนี้ละ กำพล
คือแกและคนทั้งโลกหาว่าฉันบ้า แต่ฉันก็ยืนยันว่าฉันไม่บ้า ฉัน
ได้พบเห็นโลกที่สายตารธรรมดาของมนุษย์มองไม่เห็นนี่จริงๆ”

เพื่อนของเขาแม้ริมฝีปากสนิทแนบ ดวงตาทั้งคู่หรือลง
อย่างใช้ความใคร่ครวญหนักหน่วง

“แกต้องการจะยืนยันออกมาให้ได้ใช่ไหมว่า คนที่ตาย
แล้ววิญญาณยังล่องลอยอยู่”

จักรกฤษณ์จ้องหน้าจิตแพทย์หนึ่งไปครู่ ก็เดินแซมซ้ำเข้ามา
มากดไหล่นายแพทย์ให้นั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม พุดน้ำเสียงเบาๆ
เหมือนจะปลุกปลอบใจอันกระเจิดกระเจิงให้สงบลง

“ฟังฉัน กำพล...ก่อนอื่นเราต้องวินิจฉัยให้ถูกต้องเสียก่อน
ว่า วิญญาณคืออะไร วิญญาณคือเครื่องรับรู้หรือจิต มันเป็น
เพาเวอร์ หรือพลังงานชนิดหนึ่งที่อยู่ในสมองของมนุษย์ เมื่อ
สังขารอันเป็นกายแตกดับ เครื่องรับรู้ ความทรงจำ หรือ
พลังงานชนิดนี้มันจะแตกดับสลายไปในทันทีเหมือนร่างกายก็หา
ไม่ มันลอยเหลืออยู่ในปรมาณูของอากาศตรงกับทฤษฎีของ
วิทยาศาสตร์นั้นแหละ คือไม่มีอะไรในโลกนี้จะสูญหายไปเลยได้
นอกจากเปลี่ยนแปลงสถานะเท่านั้น ที่นี้ก่อนที่มันจะเปลี่ยนแปลง
ก่อนที่มันจะสลายไปสู่ภาวะอื่น มันย่อมมีคุณลักษณะเดิมของ
มันอยู่ ก่อนนี้ฉันก็เป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างแฉะนั่นแหละกำพล
ฟังไม่ได้ในเรื่องอย่างนี้ แต่เมื่อเรียนลึกเข้ามาในวิทยาการทางจิต
ฉันก็พบว่า ฉันโง่แต่ว่าอวดฉลาด ที่คิดแต่แรกไปเช่นนั้น เพราะ
สิ่งที่เราคิดว่าเหลวไหลไร้สาระนั้น มันจริงขึ้นมาเสียแล้ว
เพียงแต่จะเข้าถึงหรือไม่เท่านั้น”

“ถ้างั้น...”

หมอพุดเสียงต่ำ สายตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของ
จักรกฤษณ์

“—ขอให้ฉันสอบแกเป็นกิจจะลักษณะหน่อยได้ไหม
แกพบเห็นอะไรมาอย่างไรก็ให้บอกฉันไปตามตรง เมื่อฉันถาม
อย่าไถลเถลือกกลบเคลื่อน ที่เล่นที่จริงเหมือนอย่างที่แล้วๆ มา
เรียกว่าเรามาพูดเรื่องนี้กันจริงๆ เอะ เออะ ฉันรับรองว่าจะรับ
ฟังโดยการเคารพ ส่วนสิทธิในการที่จะวินิจฉัยนั้นเป็นของฉัน”

“อ้อ ได้ เชิญแกสอบถามฉันได้เลย”

กำพลหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาพร้อมกับปากกา เตรียมจด
รายงานตามแบบการสอบปากคำคนไข้ของเขา

“แกอ้างว่า แกได้พบวิญญาณของนายสน แต่งอ่อน
มาดักบอกข่าวกับแกในขณะที่ขับรถกลับบ้าน เป็นการพบด้วย
ระบบจักษุประสาทของแกเอง ในขณะที่ตื่นพร้อมสติสัมปชัญญะ
ครบถ้วนบริบูรณ์?”

“แน่นอน ม่ายงั้นฉันจะขับรถอยู่ได้อย่างไร”

“เวลา?”

“ไม่ได้ดูเวลาแน่นอนไว้เสียด้วยซิ แต่รู้ว่ามันใกล้รุ่ง
นั้นแหละ ประมาณสักสี่สี่เศษๆ”

จิตแพทย์จตรายงานอย่างระมัดระวังระหว่างการสอบปาก

“ลักษณะที่พบละ หมายถึงขณะที่แถมองไปเห็นในครั้งแรก
สิ่งแวดล้อม ตลอดจนแสงในบริเวณตำแหน่งที่พบ”

“มันเป็นทางสายเปลี่ยวนะ ชูเปอร์ไฮเวย์สายนั้นแกก็รู้อยู่
แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาใกล้รุ่ง—”

ดร.หนุ่มผู้ค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์กล่าวซ้ำๆ แหงน
หน้าขึ้นเพดานอย่างใคร่ครวญย้อนนึกถึงเหตุการณ์เพื่อจะ
ถ่ายทอดออกมาให้ใกล้เคียงกับความจริงที่สุด

“—สภาพของท้องถนนมืดสนิท แต่แสงไฟคู่นำรถ
มันสาดเป็นลำออกไป สว่างไปเป็นแนวตรงกับถนนและแสง
กระจายออกไปบ้างตามริมทางสองข้าง ฉันเห็นชายคนหนึ่งยืน
อยู่ริมถนนโดยอาศัยจากรัศมีไฟคู่นำรถกระจายออกไปถึง และ
ก็เห็นถนนยิ่งขึ้นเมื่อใช้ไฟสูง ตามปกติฉันใช้ไฟต่ำตลอดเพราะ
ขับไม่เร็วนัก พอรู้สึกว่าจะมีคนหรืออะไรกีดขวางอยู่ข้างหน้า
ก็ดับไฟสูงส่องดูเสียทีหนึ่ง กลัวอุบัติเหตุจะหยุดรถไม่ทัน ตอน

ตบไฟสูงขึ้นนี้แหละ เห็นคนซัดทีเดียว โบกมือให้รถหยุดเสียด้วย
ทีแรกเข้าใจว่าเป็นคนธรรมดาจะขออาศัยรถ ก็เลยชะลอรถลง
แต่ไม่ได้หมายความว่า จะหยุดรับหรือกะ ถ้าเป็นคนจริงๆ มา
โบกมือให้หยุดในภูมิประเทศเหตุการณ์และเวลาเช่นนั้น ฉันก็ไม่
บ้าพอที่จะหยุดรถเหมือนกัน เพราะมันอาจเป็นพวกคนร้ายก็ได้”

“ต่อไปซิ...”

หมอตี๋เอนมา พยายามจับฟังเขาอย่างตั้งใจ

“เมื่อรถใกล้เข้ามาอีก ฉันก็รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติเสียแล้ว
ภาพที่ฉันเห็นจะต้องไม่ใช่มนุษย์ปุกขุนแน่นอน”

“อะไรที่แกคิดเช่นนั้น หรืออะไรที่ทำให้แกสังเกตเห็นได้
อย่างว่านั้น”

จักรกฤษณ์มองตาเขา แล้วยิ้มในลักษณะประหลาด
แผ่วเสียงลงอีก แล้วคำบอกเล่าก็ทำให้หมอกำพลขนลุกชูขึ้น
ทั้งกายโดยไม่รู้สึกตัว จนต้องเอามืออีกข้างหนึ่งลูบ

“แกไม่เคยเห็นภาพปรากฏการณ์ของวิญญาณมาก่อน
เพราะฉะนั้นมันก็ยากที่จะอธิบายให้แกเข้าใจได้พอดี จงรู้ไว้เถิด

ปรากฏการณ์ของวิญญาณ หรืออีกนัยหนึ่งสัญญาความทรงจำ เครื่องรับรู้ ที่มันหลุดพ้นไปจากร่างกายที่แตกดับของมนุษย์แล้วนี่นะ มันไม่อาจรวมตัวของมันให้เข้มข้น ก่อรูปก่อร่างขึ้นมาให้เราสังเกตเห็นได้ถนัดชัดเจนเหมือนวัตถุที่หกรอก น้อยครั้งเหลือเกินที่มันจะถ่ายภาพพิมพ์นั้นออกมาได้ครบถ้วนหมดสำหรับรายนี้ พอใกล้เข้ามา และจ้องให้แน่ชัดเท่านั้น ฉันก็รู้ได้ในทันที แม้ส่วนบนจะชัดเจนพอที่ให้เห็นรูปร่างหน้าตาลักษณะเครื่องแต่งกายได้พอประมาณ แต่ส่วนล่างลงไปเลือนๆ รางๆ อยู่ ร่างที่เห็นมันลอยๆ อยู่เหนือพื้น หรือพูดให้ตรงก็คือดินมันไม่ติดพื้นนั่นเอง!”

กำพลกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นอีกครั้ง ขยับคอเสียอย่างอึดอัด

“เหมือนเรื่องผีที่เคยได้ยินเขาเล่ามาแต่เด็ก ๆ...ขอโทษนี่เป็นการร่ำพิงของฉันเท่านั้น อย่าหาว่าขัดคออะไรเลยนะ...เอาละต่อไปอีกซิ...พอแกลเห็นได้อย่างนั้น แกก็รู้ได้ทันทีว่ามันคือผีแล้วแกลทำยังไงต่อไป”

“ก็จอดรอเทียบเลย”

อีกฝ่ายบอกหน้าตาเฉย

“ใช่! ก็คงจะเป็นยั้งนั่นแหละ แกมันนักสมาคมกับผิอยู่
แล้วนี่ คงจะดีใจมากที่เห็นยั้งนั่น คงราวกับพบสาวงามอันมีเสน่ห์
แสนชวนใจทีเดียวแหละ แต่ถ้าเป็นฉัน...บอกตรงๆ เห็นอย่างนั้น
ฉันน้ำมันมืออยู่เท่าไรก็เหยียบลงไปจนมิด แล้วก็คงจะต้อง
กลายเป็นคนไข้โรคประสาทไปอีกคนหนึ่ง— —แกเทียบรถจอดเข้า
ไปใกล้ แล้วไงต่อไป? เห็นหน้าเห็นตากันชัดไหม ลักษณะการ
แต่งกาย? บอกให้ละเอียดซิ”

“อ้อ อันนี้ติดตาทีเดียวแหละ หน้าซีดๆ บุตเปี้ยว ผมเผ้า
รุงรัง เสื้อผ้ากรังไปด้วยเลือด การแต่งกายก็เหมือนๆ กับชุด
คนขับรถแท็กซี่ทั่วๆ ไปนั่นแหละ”

“ทำไมจะต้องแต่งตัวมาชุดนั้นด้วยล่ะ จะหิวผมใส่น้ำมัน
แต่งชุดสากลมาให้เรียบร้อยหน่อยไม่ได้เหรอ?”

กำพลอดสัพยอกไม่ได้ จักรกฤษณ์หัวเราะ ไม่ถือสา
อารมณ์ขันของเพื่อน

“เอาไวให้ฉันตายเสียก่อน ถ้าฉันจะมหาแกละก็ ฉันจะ
แต่งตัวมาให้เรียบร้อยที่สุด ทรงชุดแบล็คไทมาเลย แต่สำหรับรายนี้

ฉันคิดเอาเองนะ คือความทรงจำครั้งสุดท้ายของนายสนมันไปอยู่ที่ลักษณะของร่างกายตนเองขณะที่ถูกฆ่าตาย ศพของเขามีลักษณะอย่างไรในวันถูกฆาตายนั้น วิญญาณก็เลยถอดแบบพิมพ์ออกมาในลักษณะนั้น มันเหมือนกับฟิล์มภาพยนตร์ที่ถูกบันทึกไว้เป็นครั้งสุดท้ายนั้นแหละ”

“แล้ววิญญาณก็เริ่มสนทนาปราศรัยกับแกอย่างที่ยบอก”

“ใช่”

“เสียงล่ะ มาจากไหน ผ่านเข้าไปในโสตประสาทของแกหรือผ่านเข้าทางไตรจิต”

“อันนี้ฉันยังไม่กล้าให้คำรับรองแน่นอนนะ...”

จักรกฤษณ์บอกอย่างลั่นเล กัตรีมฝีปาก ขมวดคิ้วคิด

“—ว่าฉันได้ยินเสียงที่เขาพูด ฟังเข้าใจ และรู้เรื่องโดยตลอดได้ โดยมีคลื่นเสียงผ่านเข้ามาทางโสตประสาทของฉัน หรือว่าทางจิตกันแน่ แต่ที่รู้แน่ก็คือ ฉันได้พูดโต้ตอบกับเขาออกไปด้วยวาจาต่างๆ เหมือนพูดกับคนธรรมดาแน่แหละ ที่ฉันไม่แน่ใจในตนเองในเรื่องนี้ ก็เพราะประสาทหูของฉันมันวิปริตเอากการอยู่

อย่างเช่นที่เคยบอกมาแล้ว เพราะโดยปกติทั่วไปแล้ว คนอื่นเขาฟังอะไรบางเสียงไม่ได้ยิน เพราะเสียงเหล่านั้นเบาหรือมีคลื่นเสียงถี่สูงเกินไป ฉันก็รับฟังมันไม่ได้ยินอยู่แล้ว ถ้าฉันใช้ประสาทส่วนนี้ขึ้นมา อาทิเช่น ในขณะที่ มีเจ้ายุงตัวหนึ่งเข้าไปซ่อนอยู่ใต้เตียงฉัน บินวนอยู่ไปมา ฉันได้ยินเสียงปีกที่มันกระพืออากาศอยู่ชัดเจนทีเดียว เหมือนกับที่มันมาร้องอยู่ข้างหูนั้นแหละ ส่วนแกไม่รู้เลยใช่ไหมว่าในห้องนี้มียุงกำลังบินอยู่ตัวหนึ่ง”

จิตแพทย์ยิ้มกร่อยๆ แล้วส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

“จักรกฤษณ์ แกก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ด้วยตัวเองอยู่แล้ว แกต้องรู้ดีว่า ที่แกอ้างมานี้นะ มันจะเป็นไปได้อย่างไร จริง เสียงที่มีคลื่นสูงมากมันมีอยู่รอบๆ ตัวเราทั่วไป แต่ถ้ามนุษย์สักคนหนึ่งพิเรนทร์ไปมีหูรับฟังเสียงเหล่านี้เข้าไป สมองก็คงจะแตกตายภายในไม่กี่นาทีเท่านั้น เพราะมันจะต้องเป็นสรรพสำเนียงจุกจิกแซ่สนั่นอึงอลไปหมดจนทนไม่ไหว”

“ใช่ เมื่อแกพูดอย่างนั้นก็ถูก แต่โสตประสาทของฉันมันไม่ได้เป็นอย่างที่แกเข้าใจนี้ ตามปกติแล้ว หูของฉันก็มีคุณลักษณะสามัญเหมือนคนธรรมดาทั่วไปเขานี้แหละ แต่ถ้าฉัน

เฟ่งอารมณ์ สงบจิต ตั้งใจจะฟังมันขึ้นมาเมื่อไหร่ มันก็ผ่านเข้ามาสู่เครื่องรับได้ตามที่จิตได้กำหนดเจตนาไว้”

“เอ ถ้าอย่างนี้มันเห็นจะเป็นเรื่องจิตเสียแล้วละมัง คงไม่เกี่ยวกับหูหรรอก...เออะ เราผ่านปัญหาข้อนี้ไปเสียก่อน—แกว่านายสน ขึ้นนั่งรอกู้กับแกไปด้วย คุณกันไปตลอดทาง”

“เหมือนคนธรรมดาฉันนั้นแหละ แต่มันเป็นสิ่งที่ไร้น้ำหนัก ไม่มีสเปซิฟิ ก รวดี ี่ ระหว่างภาพที่เห็นกับผิวของโลก มันเป็นลักษณะลอยๆ เหมือนเงาหรือกลุ่มหมอก ภาพมันก็ไม่เที่ยงตรง แนนอนเสมอไปนัก บางทีก็เบาบางทำท่าจะสลายไป บางทีก็รวมกลุ่มเข้มข้นชัดขึ้น”

“แล้วเวลาตอนไปแล้ว ลักษณะการไปของเขาเป็นยังไง?”

“สั่งเสียข้อความ รับปากกันเสร็จ หมอกก็บอกลาแล้วก็จางหายไป ดูที่ควันบุหรืของแก ลักษณะเหมือนกันนั้นแหละ ที่แรกก็เห็นถนัดดี แล้วก็ค่อยๆ กลืนไปกับอากาศ”

จิตแพทย์ขยับปลายจมูก มองหน้าคนไข้ แล้วก็ลงจดโน้ตปากก็บอกว่า

“น่าเสียดาย ที่ฉันเป็นแต่เพียงจิตแพทย์เท่านั้น สิ่งที่เก
บอกมาให้ฟังนี้ ฉันจึงไม่อาจลงความเห็นอื่นใดได้ทั้งสิ้น นอกจาก
สรุปในขั้นแรกนี้ได้อย่างเดียวว่า มันเป็น ‘อาการ’ ของจิตพา
ชนิดหนึ่ง อาการที่มองเห็นผีบางอย่างนี้มีอยู่บ่อยๆ ที่เดียว
ในคนไข้โรคจิตประสาท จะผิดกันก็แต่เพียงว่า รายของแก
มันสามารถตรงกับเหตุการณ์จริงได้อย่างน่าประหลาดมหัศจรรย์
ที่สุด อันนี้ฉันยอมรับว่างไม่ใช่เล่นเหมือนกัน แต่ถ้าแกให้
รายงานแก่สถาบันหรือสมาคมค้นคว้าในทางวิทยาศาสตร์
เขาคงเข้ากับแกได้เป็นปีเป็นขลุ่ยทีเดียว พวกนั้นจะต้องตื่นเต้น
เกรียวกราวกันยกใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผลที่แกพิสูจน์
ออกมาอย่างที่ฉันเห็นนี้ หมายถึงแกสามารถช่วยให้ตำรวจจับ
ตัวคนร้ายในคดีฆาตกรรมชิงทรัพย์ได้ โดยแกก็ไม่ได้ไปเกี่ยวข้อง
รู้เห็นกับเหตุการณ์ด้วยตนเองเลย”

“แกต้องไม่ลืมว่า ฉันไม่ได้มาอวดอ้างคุยโวอะไรให้แกฟัง
แกไปพบ ‘ผล’ เข้ากับตัวเองแล้วแกก็มาค้นหา ‘เหตุ’ จากฉัน
ฉันก็อธิบายให้แกฟังตามที่แกขอร้อง บอกล่วงหน้าแล้วว่า
ไม่อ้อนวอนให้แกต้องมาพลอยเชื่อไปด้วย มันอาจเป็นอาการ
ประสาทหลอนชนิดหนึ่งอย่างที่แกว่าก็ได้—”

แล้วยังมีเลขน้อยชนิดหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่ใบหน้าของ
จักรกฤษณ์ ลูกขึ้นเดินไปที่กระจกแต่งตัว พลังหันมาถามว่า

“สนใจล็อตเตอรี่บ้างหรือเปล่า เคยซื้อบ้างไหม?”

หมอกะพริบตาแงแง แล้วสั่นหัว

“ไม่เคยซื้อหรอก ทำไม?”

“แล้วกัน เสียทำจริง หวยไต่ดินหรือกินรวบล่ะ เอากะเขา
บ้างหรือเปล่า”

กำพลหัวเราะ

“โฮ! นี่แกลเห็นนายแพทย์กำพล พชรินทร์ เป็นนักเล่น
หวยเบอร์ไปเสียแล้วรี”

“ถ้านั้นก็เรียกว่าคนอย่างนายแพทย์กำพล พชรินทร์
เป็นคนไม่มีโชคในทางนี้—”

คนไข้หรีตาให้ชนิดหนึ่ง แล้วเอานิ้วจิ้มแบ้งในกระปุก
บนโต๊ะ เขียนเป็นตัวเลขปราดๆ ลงไปบนกระจกเงาบานใหญ่
ชุดแรกเป็นตัวเลขเรียงกันหกตัว แถวที่สองสามตัว และแถวที่สาม

สองตัว แล้วไม่กล่าวอะไรอีก คำว่าสั้นนอกเข้ามาสวม ผิวปาก
เป็นเพลงเบาๆ หมอกำพลคงทำหน้าที่อยู่เช่นนั้น จ้องอ่าน

“อะไรนะ เขียนเลขอะไรไว้”

“ไม่รู้ไว้ย! โชคดีก็เอาไป โชคไม่ดีก็ชวด”

“เดียว ๆ ๆ ๆ!- -”

เขาร้องเร็วปรือ เมื่อจักรกฤษณ์เอื้อมมือไปขยับจะลบเสีย

“ไ้หกตัวนั้นเห็นจะเป็นรางวัลที่หนึ่ง สามตัว และสองตัว
ก็คงเลขท้ายตามลำดับกระมัง”

“ก็บอกแล้วไงว่า ตาดีก็ได้ ตาเชือกก็อด”

พร้อมกับพูด ก็ปาดฝ่ามือลบโดยเร็ว ตัวเลขเหล่านั้นจึง
เลื่อนไปในทันที แต่ก็ยังพอเหลือร่องรอยให้พอสังเกตเห็นได้บ้าง
ว่าเป็นตัวอะไร จิตแพทย์ตาไว และความทรงจำดีพอใช้ เขา
สามารถจดเลขทั้งสามแถวนั้นไว้ในสมุดบันทึกทันก่อนที่คนเขียน
จะลบออกหมด

“เออเนาะ เติ๋ยวนี้ก้าวเข้าไปถึงชั้นอาจารย์บอกเลขลือตเตอร์
แล้วหรือนี่”

หมอครางออกมาปนหัวเราะชั้นๆ มองหน้าคนไข้ของเขา
ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ไม่คิดจะยึดเป็นอาชีพหรอก แล้วก็บอกไม่ได้ทุกงวดไป
นอกจากจะพลั้งได้มาเป็นทีๆ เท่านั้น”

อีกฝ่ายบอกหน้าตาเฉย

“งวดไหนนี้ งวดที่จะออกเย็นนี้นะรี?”

“ฉันไม่รู้วาลือตเตอร์แต่ละงวดเขาออกกันในวันไหนบ้าง
แต่รู้ว่างวดที่กำลังจะมาถึงนี้แหละ”

“ถ้างั้นก็เย็นนี้ รางวัลที่หนึ่งนะไม่ต้องไปหาหรอก
เลขตั้งหกตัวจะไปหาได้ที่ไหน เอาแค่เลขท้ายสองตัวก็แล้วกัน
เหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงก่อนจะออก ถ้าหากจะพอหาทัน
ว่าแต่ตรงเนาะ ท่านอาจารย์”

กำพลพูดยิ้มๆ

“เอ ข้อนี้อย่างไม่กล้ารับรองร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเหมือนกัน เพราะฉันไม่ใช่ผู้วิเศษสามารถมองเห็นตัวเลขเอง ได้รับคำบอกเล่ามาอีกต่อหนึ่ง แต่ไม่น่าจะมาโกหกกันเพราะไม่ได้ขอยัดเยียดให้มาเอง”

“ใคร?”

จักรกฤษณ์หัวเราะ หมอชักต่ำๆ ต่อมา

“พี่ของนายสน แต่งอ่อน นั้นละซิ”

“เปล่า ไม่ใช่หรอก วิญญาณขนาดนั้นจะมีอิทธิฤทธิ์อะไร จนถึงกับรู้เลขลืตเตอร์ได้ โลกของวิญญาณก็มีลำดับชั้นเหมือนกันนี่ วิญญาณชั้นต่ำ ชั้นกลาง ชั้นสูง พวกชั้นต่ำก็คือพวกเปรต อสุรกาย ชั้นกลาง ก็พวกแสวงหาภูมิเกิดล่องลอยเร่ร่อนอยู่ ส่วนพวกชั้นสูงก็คือพวกเทพ แต่ในบรรดาพวกเทพทั้งหลายก็ยังแบ่งชั้นกันอยู่ดี มีตั้งแต่พวกที่อาศัยสิงสู่อยู่ตามรูปเจว็ดชอบทำฤทธิ์ทำเดช รั้งความมนุษย์เพื่อให้กราบไหว้บูชา และเช่นสรวงสังเวศ แล้วถึงยอมเป็นพวกทำดีด้วยภายหลังเป็นเทวดาชั้นอันธพาลกิเลสหนาอยู่สักหน่อย ขึ้นไปจนกระทั่ง

พวกเทวดาชั้นดีที่มีวิมานและสมบัติทิพย์ของตนเองอยู่บน
สรวงสวรรค์ชั้นต่างๆ”

“อือม ไม่เลว ด็อกเตอร์จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ สามารถ
อธิบายเรื่องนี้ได้น่าฟังเหมือนมัททายกวัด”

“ไม่เชื่อก็อยาชิหว่า ก็รู้อยู่แล้วว่าฉันมันคนไม่สู้จะเต็มบาท
นัก มาหลอกถามให้คุย พอคุยให้ฟังหน่อยเสียกลัวเราจะเสียอีก”

“แกยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า ผี หรือเทวดาตัว...เอ๊ย!
องค์ไหน มาบอกลือตเตอร์แกงวุดนี้”

“เจ้าที่ของบ้านนี้แหละ มาบอกฉัน เทวดาหรือผีก็ไม่
เหมือนกัน แต่พี่แกอาศัยในศาลที่คุณแม่ปลูกให้ทางมุมตะวันออก
ของบ้านนี้”

“นี่ก็ยังงี่ขึ้นมาล่ะ ถึงได้มาบอกแก”

“เขามาเตือนฉัน ให้ช่วยบอกคุณแม่ให้แก่นั่น ฉันก็ไป
ช่วยบอกให้ พอคุณแม่แก่นั่นเข่นวักตักแตนเขาตามธรรมเนียม
แล้ว เขาก็เลยมาบอกเลขลือตเตอร์งวุดนี้ให้ฉัน เรื่องมันก็แค่นี้
เอง มิตรจิตรให้ไป มิตรใจก็ตอบมา เข้าใจ”

หมอกำพลถอนใจเฮือก สั้นหัว

“ไม่สู้จะเข้าใจนักหรอก แต่เอาเถอะ ฉันจดเลขที่แกเขียนไว้บนกระจกนั้นแล้ว ทั้งสามชุด แล้วจะลองเทียบดูกับเลขรางวัลที่ออก พับผ่าซิ ถ้ามันเกิดถูกแผงขึ้นมา ฉันคงแทบช็อคทีเดียวแหละ”

“ก็ยังไม่แน่ เชื่อมากนักไม่ได้เหมือนกัน เทวดากะล่อนก็มี ฉันก็อยากจะให้แกช่วยสอบเหมือนกันว่าจริงแค่ไหน แกมันนักทดสอบอยู่แล้วนี่ ลำพังฉันไม่มีเวลาจะไปสนใจอะไรด้วยนัก มาบอกให้ก็รับรู้ไปนั่นเอง ไม่เคยคิดที่จะซื้อล็อตเตอรี่ คนกำลังจะคิดตัดกิเลสตัณหา เทวดาเจ้ากรรมกลับมายุ่งเสียนี้ สำหรับแก จะลองเสี่ยงโชคดูเล่นๆ ก็ได้นี่ ไม่ต้องไปหวังที่หนึ่งหรอก เอาแค่เลขท้ายสามตัวสองตัวก็พอ นี่กว่าลองเล่นสนุกๆ”

กำพลยิ้มเจื่อนๆ ยักไหล่ เข้ามาว่า

“ช่างเถอะ เขาเจตนามาบอกแก ไม่ได้บอกฉัน ถ้าฉันซื้อ มันอาจไม่ออกเลขนั้นก็ได้ แต่จะคอยตรวจให้ คำนี้ก็รู้ว่าจริงหรือไม่จริง ว่าแต่นั้นกำลังจะไปไหนกระมัง”

ประโยคหลัง หมอบ้วยปากไปที่เครื่องแต่งกายของเขา
จักรกฤษณ์กลัดตุ้มเสื้อนอก แล้วเดินเข้ามาโอบไหล่พยักหน้าชวน

“ว่าจะออกไปหาอะไรดื่มที่เอ็มเปรสส์โฮเต็ล ดูเหม่อๆ
นั่งบิกินี่นอนตากแดดรอบๆ สระอาบน้ำเสียหน่อย ไปนั่งคุยกัน
ที่นั่นต่อดีกว่า ถ้าแกยังไม่มีธุระรีบร้อนไปไหน”

นายแพทย์คว่ำกระเป๋าลุกขึ้นยืนตาม แต่สั่นหน้า

“ฉันจะต้องกลับไปธุระที่โรงพยาบาลอีก เชิญพ่อ
เจ้าประคุณคนเดียวเหอะ ดีแล้ว หัดดูบิกินี่เสียบ้าง จะได้อยู่
อย่างชาวโลกธรรมดาเขา ฉันกลัวเสียจริง—”

“กลัวอะไร?”

จักรกฤษณ์ขมวดคิ้วถาม

“กลัวแกจะบรรลุนิเวศน์บั้น เหาะไปอยู่ป่าหิมพานต์เสีย
เท่านั้น”

หมอบทวนหน้าตาเฉย ด็อกเตอร์หนุ่มหัวเราะก๊าก ตบหลัง
จิตแพทย์โดยแรง ร้องออกมา

“ไ้บ้! ฟังมันว่าเข้าชิ, ไปด้วยกันหนอยน่า นั่งสักเดี๋ย
เดี๋ยวนั้น แล้วจะแยกไปไหนก็ไป”

“บอกว่าไม่ว่าง—”

แล้วหมอกำพลก็ชะงักกึก เหมือนเพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“—เออเน! เมื่อคืนนี้เขียนบันทึกไปถึงไหนแล้ว เอามาให้ดู
หนอยชิ อยากอ่านต่อจากที่อ่านไว้แล้วเมื่อคืนวานขึ้น”

จักรกฤษณ์ทำจมูกย่น จุดแขนหมอให้ออกเดิน ลากลง
บันไดมาด้วยกัน

“ไม่ได้ความ เมื่อคืนนี้เขียนไปได้ไม่กี่บรรทัดหรอก”

“อ้าว! ทำไมละ หัวไม่เดินหรือ หรือว่ามองไม่เห็นอะไร
เลย”

“ไม่รู้ชิอะะะ อย่ามาทำสนใจอะไรกับข้อเขียนของฉันมาก
ไปนักเลย อยากอ่านก็เชิญตามไปอ่านได้ในขณะที่ฉันทำงานอยู่
ในวังสนธยา แต่ขอที อย่ามาถามเลย เมื่อคืนนี้มันยุ่งเหยิง
ไปหมด ทำงานได้เสียเมื่อไหร่”

หมอชำเลื่องดูหน้า อมยิ้ม

“ทำไม?”

คนไข้โรคจิตประสาทจู่ปากเบาๆ สิ้นหัวบ่นอะไรอุปบิบ
อยู่ในลำคอ แล้วว่า

“อย่ารู้เลย บอกแล้วว่าเรื่องปวดกบาล ว่างๆ อยากจะไป
คุยกับฉันในวังสนธยาตอนดึกๆ เหมือนอย่างที่เคยออกไปคืน
แรกนั้นก็อานะ กะไปชักตอนเที่ยงคืนหรือตีหนึ่ง ฉันหยุดพัก
พอดี แต่ให้ตายเถอะ กำลังจะมีคนดีมาก่อวินาศกรรม ยุให้คุณ
แม่หรือวังสนธยาของฉันเข้าให้เสียแล้ว”

กำพลหน้าตื่น

“ใครกันจะมายุให้คุณแม่หรือวังสนธยา”

“ก็จะมีใครเสียอีก”

ดร.นุ่มตะคอกหน้ามุ่ม

“คุณเจดิลักษณ์ลาวัณย์ขวัญสุดานั้นนะซี บ้าชะมัด”

นายแพทย์หัวเราะ ไม่ได้เอ่ยอะไรอีก ทั้งคู่ลงมาถึงบันได
หินหน้าตึก ซึ่งมีรถของหมอจอดอยู่ จักรกฤษณ์ชักชวนคะยัน-
คะยออยู่อีกสองสามคำ ที่จะให้ไปหาอะไรดื่มที่ห้องน้ำชาใน
เอ็มเปอร์สส์โฮเต็ล แต่กำพลยืนยันขอตัว แล้วก็ก้าวขึ้นรถแยกไป

พอเพื่อนผละไป เขาก็ตะโกนเรียกเด็กสมพงษ์ให้ไป
เอารถออกจากโรงมาให้คันหนึ่ง

“เรียนคุณแม่ด้วยว่า ฉันจะกลับมาทานอาหารค่ำพร้อม
ท่าน”

เขาสั่งเด็กคนสนิท แล้วขับรถออกไป

นายอรรถวุฒิ ผู้จัดการโฮเต็ลชั้นซูเปอร์เดอลูกซ์ประหลาดใจ
เล็กน้อย เมื่อพนักงานเข้ามารายงานให้ทราบว่ามีชายหนุ่ม
คนหนึ่ง เข้ามาส่งค็อกเทลดื่มในห้องพิเศษใต้สระอาบน้ำขนาดใหญ่
ซึ่งมีกำแพงด้านหนึ่งกั้นด้วยกระจก สามารถมองไปเห็นทิวทัศน์
ในสระต่ำกว่าระดับผิวน้ำและคนที่กำลังเล่นน้ำอยู่ในสระได้
เหมือนมองดูปลาในตู้กระจก

“ฝรั่งเหรอ?”

เขาถามรุ่มบอยหัวนๆ โดยไม่เงยหน้าขึ้นจากสมุด
กระดาษสำหรับเซ็นชื่อ

“พูดไทยชัดครับ คงเป็นคนไทย”

ผู้จัดการหนุ่มเงยหน้าขึ้นด้วยสายตาทู่ๆ

“ใครกัน? จะพบฉันด้วยฐานะอะไร?”

“ผมก็ไม่ทราบครับ เขาบอกว่าต้องการพบผู้จัดการ”

พนักงานรับใช้ยิ้มแห้งๆ รายงานอ้อมแอ้ม นายอรรถวุฒิ
ขมวดคิ้ว จ้องเด็กหนุ่มอย่างไม่พอใจ สบถอุบอิบอยู่ในลำคอ
แล้วหันหน้าไปทางเลขานุการณีสาวสวยที่นั่งเป็นหุ่นอยู่ใกล้ๆ

“วนิดา ลงไปดูหน่อยสิ ไอ้หมอนั้นเป็นใคร มีฐานะอะไร
ยุ่งจริง พับผ่า”

เลขานุการณีสาวงามรับคำ ก้าวออกไปจากห้องพร้อมกับ
พนักงานรับใช้ ครู่ใหญ่ก็ไผ่ล่กลับมาอีกครั้ง

“หมอนั้นเป็นใคร ฐานะอะไร?”